

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. LE CORBEAU

Η ΔΥΟ ΑΠΟΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΧΑΪΤΟΡΝ

Αί, έτσι είναι, δεν μπορώ να πω, πως ή δυό συντηρησις μου με τον Μπόμπ Μπλάκομιθ μεσώσανε το γαμπρό μου ως αστυνομικό. Κάθε φορά που βρέθηκα αντιμετώπος μ' αυτόν, φάνηκα κατώτερος του. Και όμως, δεν ήμουν απ' τους ανθρώπους που καταβάλλονται εύκολα. "Όχι! Τα κατορθωμάτα μου με είχαν κάνει άγαπητό στο λαό κι' όλοι οι κακοποιοί τρόμαζαν και στ' άκουσμα μόνο του ονόματός μου. Και όμως, το σταδί μου έκλεισε με μία αποτυχία... Την χρωστάω στο Μπόμπ Μπλάκομιθ. Δεν είμαι ωστόσο διόλου θυμωμένος μαζί του. Μα κι' αν ακόμα τον μισούσα, μ' έδωκε τη δύναμη της ψυχής μου, δεν θα κείριζα τίποτα, αφού εγώ, ο ντετεκτιβ Χαΐτορν είμαι σήμερα, άπλουστατα, ένας άναπρος λοχίας, που έχασε το δεξί του πόδι στη μάχη του Τιετθάλ κι' ο Μπόμπ... Άσχηστε όμως να σάς τα πω καλύτερα με τη σειρά.

Θα προστιούσα να μη σάς διηγηθώ την πρώτη μου συνάντησι με το Μπόμπ. Ή εφημερίδες έγραψαν σπληές δλοκλήρες γι' αυτή. Πρόκειται για την τολήρη κλοπή των κρουματών της Ρετζέντ Σπρητ και κάθε φορά που την θυμίζωκι ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι μου. Ή εφημερίδες με σκολόθρισαν και με το δικρο τους. "Ίσως να θυμάστε τα περιστατικά της ληστείας κείνης: "Ενώ έλειπε ο σούβνος της κ. Ντέβενπορτ, ένας άνθρωπος μπήκε στο μεγαρό της κατά τις δέκα τη νύχτα. Ο κλέφτης φορούσε μάσκα και κανείς δεν ήτορεσε να καταλάβη πως κατόρθωσε να φτάση ως την κρεβάτοκάμαρα της πλουσίας και ηλικιωμένης αυτής κυρίας. Άφου έδεσε και φιμωσε το θύμα του, έβαξε παντού κι' επί τέλους θρήκε το περιήρημα διαμαντικά της. "Ως εδού θα μου πητε, πσει κι' έρχεται. Μια συντηρημένη ληστεία, αν και μένει ανεξήγητο πως κατόρθωσε ο κλέφτης να φτάση ως την κρεβάτοκάμαρα, χωρίς να τον καταλάβουν οι πολλοί και πιστοί ύπηρετες της κ. Ντέβενπορτ.

Άφου, λοιπόν, πήρε τα διαμαντικά, ο Μπόμπ—γιατί περί αυτό πρόκειται—έκανε να φύγη, ήσυχα—χωρίς, ούτε καν να γυρίση να ιδη το θύμα του. Αυτό το λάθος, λίγο έλειψε να του στοιχίση ακριβά, γιατί ή κ. Ντέβενπορτ είχε καταφέρει να λύση τα σκονιά της και το μαντήλι απ' το στόμα της, ώρμησε στο παραθύρο, έσπασε με άπίστευτο για την ηλικία της θάρρος το τζάμι και άβγαξε να ζητήση βοήθεια. Άμέσως ο κόμος μαζεύτηκε κάτω. Ο αστυφάλακας της γυνίας έτρεξε πρώτος. Ή τύχη θέλησε να περσσω κι' εγώ απ' εκεί μετά πέντε λεπτά, κι' αυτή ή τύχη έγινε άφορμή να γελοιοποιηθώ στα μάτια του κόμου. Δεν μπορούσα όμως να κάνω κι' άλλοίωτικά. Μπήκα λοιπόν στο σπίτι κι' άρχισα ν' ανεβαίνω δυο-δυό τα σκαλοπάτια, γιατί το διαμερησια της κ. Ντέβενπορτ ήτανε στο τρίτο πάτωμα. Μεταξύ όμως του δευτέρου και του τρίτου πατώματος, είδα έξωσανα τον αστυφάλακα να καταβαίνη λαχανιασμένος. "Ήτανε κασκόκκινος, ξεκουμπωμένος, ξεσκισμένος, άνω-κάτω. "Ήταν ένα γερό παλληκάρι καμμία τριανταριά χρονών με μεγάλα πρσσωνα μάτια και μαύρα μαλλιά. Με άναγνώρισε άμέσως:

—Καλά πού ήρθατε, κ. Χαΐτορν, μου είπε σταματώντας λαχανιασμένος. Άνεβητε γρήγορα. Τον έχω δεμένο και κλειδωμένο στο υπάνιο. Πσω μία στιγμή να φέρω ένα συνάδελφό μου κι' έφτασα... Με χτύπησε άσκημα ο παλιαν άνθρωπος!...

Και κατέθηκε γρήγορα. Θέλησα να τον κρατήσω μιστιγη, να ρωτήσω μερικές λεπτομέρειες, εκείνος όμως με προσέταρε βιαστικός, φωνάζοντας ουγρόνας:

—Στο τρίτο πάτωμα! Άνεβητε γρήγορα! Στο τρίτο...

Θά τα θυμάστε να παρακάτω απ' τις εφημερίδες, βρήκα θέβασια ένα άνθρωπο δεμένο

μέσα στο μπάνιο, αυτός όμως ήτανε ο πραγματικός αστυφάλακας. Με μία γραθιά ο Μπόμπ τον είχε εσπλώσει γαμώ και του πήρε τη στολή. "Όσο για την κ. Ντέβενπορτ, την βρήκανε κι' αυτή μ' ένα μαντήλι χλωροφορμισμένη άπάνω στο κρεβάτι της. Οι ύπηρετες ήτανε καλά κλειδωμένοι στα διαμερησιατά τους.

Άπο τότε, ύστερ' απ' αυτό το ρεζιλίκι, νύχτα και μέρα έφραγα παντού, σ' όλα τα καταγώνια και σ' όλα τα ύποπτα κέντρα να έρω τον άνθρωπο που μ' έξευτέλισε.

"Υστερα ήρθε ο πόλεμος κ' ή νέες μου ύποχρεώσεις μ' ανάγκασαν ν' αναβάλω την εκδίκη μου. "Όλη μου ή προσοχή αφιερώθηκε τότε στην ύπηρεσία της αντικατασκοπίας κ' είμαι περήφανος για τις επιτυχίες που κατήγαγα σ' αυτόν τον κλάδο. "Ίσως να σάς τις διηγηθώ καμμίαν άλλη φορά. Σήμερα θα περιοριστώ στις δυό μου άποτυχίες.

"Υστερ' από μερικούς μήνες μ' έστειλαν μαζί μ' άλλους συνάδελφους στη Γαλλία. Υπήρχε φαινεται κι' έκει μεγάλη αναγκη ανθρώπων της ειδικότητός μου, γιατί δεν προφτασα ούτε να ξεκουραστώ λίγες ώρες μέσα στο άμπρι μου, όταν έξωσανα με κάλεσε ο λοχαγός.

Τον βρήκα όρθιο, σκουμένο σ' ένα χάρτι άπάνω στο τραπέζι του. Πλάϊ του, σ' ένα σκαμνί, ήταν ένα φλυτζάνι τσάι. Στάθηκε σέ δυό δημάτων απόστασι, χαϊρέτσα και περίεμια.

—Ο λοχίας Χαΐτορν: ρώτησε.
—Στάς διαταγές σας, κ. λοχαγέ, είπα και έναχαϊρέτσα.
—Είσαι ο Τζαίμς Χαΐτορν, ο ντετεκτιβ, δεν είν' έτσι;
—Μάλιστα, κ. λοχαγέ.

—Έχω άκούσει για τα κατορθωμάτα σου. Είσαι ο άνθρωπος που μας χρειάζεται, Χαΐτορν. Ήρέπει τώρα να δείξης όλη σου την ικανότητα στην ύπόθεσι που μας άσχολεί.

"Ήρθε πιο κοντά και κυττάζοντας με με τα ζωηρά μάτια του, μου είπε με χαμηλή φωνή:

—Πρωτ' απ' όλα πρέπει να ξέρης, ότι έκτελούμε σπουδαίες προτομιασίες εδω. Κάθε μέρα τοποθετούμε νέες θαρειές πυροβολαρχίες. Σου τα εμπιστεύουμια αυτά, γιατί έξωρα καλά ποιος είσαι καθώς και τις λαμπρές ύπηρεσίες σου, κι' έπειτα γιατί πρέπει να ξέρης περί τίνος πρόκειται. Λοιπόν, κάθε μέρα, ο έχθρος πληροφρείται τις νέες μας έγκαταστάσεις και στέλνει τις οδίδες του με ακρίβεια μαθηματική. Είνε φανερό, πως κάποιος κατασκοπος βρίσκειτα άναμέσος μας, Χαΐτορν, και πρέπει να τον άνακαλύψης το γρηγορότερο!...

Σάπασα για μία στιγμή, σκέφτηκε λιγάκι κι' εξακολούθησε:

—Προσπάθησε κι' ο ύπολογός Λενουάρ, που είνε άποστασμένος στο "Επιτελέσι μας. "Όλες όμως ή προσπαθείες του πήγαυα χαμένες και το κακό εξακολούθει. Γι' αυτό φέραμε ειδικούς απ' την Άγγλία. Ήπειρο σου, ή προσοχή σου, ή κρίσι σου σ' αυτά τα ζητήματα, ελπίζω να μας βοηθήσουν. Θα κάμης τ' άδύνατα δυνατό. Ζωντανό ή πεθαμένο, πρέπει να τον πιάσουμε τον κατασκοπο...

Μου έδωσε ακόμα μερικές συμβουλές κι' έφυγα ταραγμένος.

Το πράμα ήτανε δυσκολότατο. Άπο πού ν' άρχιζα τις έρευνές μου, χωρίς κανένα στοιχείο; Πως ν' άνακαλύθω τον κατασκοπο, άναμέσος σε τόσες χιλιάδες άνδρών, που όλοι τους ήσαν όμοιόμορφα ντυμένοι κι' έκτελούσαν τις ίδιες διαταγές, με την ίδια μαθηματική ακρίβεια; Παρ' όλη μου την πολυχρόνια πείρα, ή έντολη του λοχαγού μ' έφερε σέ άμηχανία. Άρχισα χωρίς καμμία πεποιθήσι, χωρίς πρόγραμμα, τις έρευνές μου. Πολλές μέρες τριγυρούσα κοντά στις πυροβολαρχίες και μέσα στα χαρακόματα. Παντού όμως έβλεπα τα ίδια όμοιόμορφα πράματα. "Ετσι, πέρασαν άρκετές μέρες χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

"Εν' άπόγευμα, είχαμε κάπως πού ήσυχία. Πήγα τότε και τρύ-

Πήρα το χέρι του Μπόμπ και το έφερα άπάνω στην καρδιά μου

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Σαρκό και ο Ρωμικός πελάτης του. Μια προχειρή ανακρίσιμη. Πικρή τον έγκλιση με τις ερωτήσεις του ο μεγάλος νευρολόγος. Ο έκδοτης του Λονδίνου κι ο Δάρβιν. Η αυτοβιογραφία του μεγάλου φυσιοδίφου. Μια έλκηση ζωη σε τρεις γραμμές. κλπ. κλπ.

Όταν ζούσε ο διάσημος φρενολόγος Σαρκό, πήγε στο Παρίσι ένας Ρωμικός νευροσθένης, για να τον εξετάσει και τον υποβάλει σε θεραπεία.

Ο Σαρκό, δέχτηκε τον έπισκεπτή του με μεγάλη ευγένεια, κι άρχισε να τον ρωτά:

- Κι' από πού έρχεσθε;
- Απ' την Ελλάδα!
- Α! Απ' την Ελλάδα!... Και θα μείνετε πολύ εδώ;
- Καμμία θουμάδα...
- Και μετά, πού θα πάτε;
- Στό Βάδεν-Βάδεν.
- Και από τό Βάδεν-Βάδεν;
- Στή Βιέννη.
- Κι' απ' τήν Βιέννη;
- Στην Ελλάδα πάλι.
- Α!... Και θα μείνετε πολύ στην Ελλάδα;
- Μά, έκει μένω.

—Όποτε, μένετε στην Ελλάδα, έ; —Μάλιστα, κύριε!... Μάλιστα!... Έκει μένω, έξοψασε, επί τέλους, ο Ρωμικός. Και με μεγαλύτερη δυσφορία, πρόσθεσε:

—Άλλά, καθώς έμερετε, κύριε καθηγητά, δεν ήρθα εδώ για να με ρωτήσετε πού θα πάω και τί θα κάνω. Έγώ ήρθα να σας συμβουλευτώ για τό νεύρα μου!...

Τότε ο Σαρκό χαμογελώντας αγαθότατα, άπαντησε στον έπισκεπτή του:

—Και φαντάζεσθε, φίλε μου, πώς ενδιαφέρομαι έγώ, πού θα πάτε και τί θα κάνετε;... Σας έκανα αυτές τις ερωτήσεις, μόνον για να δώ ως ποιό σημείο είσθε νευρικός!...

***

Ένας διβλιοπώλης του Λονδίνου, θέλοντας καποτε να εκδώσει κάποιο σύγγραμμα του Καρόλου Δαρβίν, σκεφθηκε, πώς άν τύπωνε αντί προλογίου, τήν αυτοβιογραφία του μεγάλου φυσιοδίφου, τό βιβλίο θα πουλιόταν περισσότερο.

Πήγε λοιπόν στον Δάρβιν και του άνεκίνησε τήν έμπνευσί του.

—Πολύ ευχαριστώ, του άπαντησε ο Δάρβιν. Θέλετε τήν βιογραφία μου; Να σας τή γράψω. Κι' αμέσως μάλιστα.

Κάθισε λοιπόν στό γραφείο του κι άρχισε να γράφει άπάνω σ' ένα κομμάτι χαρτί, επί κάμποσες στιγμές. Κατόπιν έδωσε τό αὐτόγραφο του στό διβλιοπώλη.

Ο διβλιοπώλης, γεμάτος χαρά, ευχαριστήσας τό Δάρβιν και κατέθηκε δυο-δυό τί σκάλες στό σπίτι του.

Όταν έφτασε δέ στό δρόμο, θέλησε να διαβάσει όσα είχε γράψει ο μεγάλος φυσιοδίφης. Φαντασθήτε όμως τήν έκπληξή του, όταν άνοιξε τό χαρτί και διάβασε μοναχά αυτά τά λόγια:

«Ονομάζομαι Κιρόλος Λάρβιν, γεννήθηκα στό 1809, σπουδάσα, τα-ξείδεψα κι' αζώμω σπουδάζω...!»

Κε μέσα στό ύπόγειο ένας ξερός πυροβολισμός κι' ο Μπόμπ Μπλακομής έπεσε χτυπημένος άνάμεσα στις πλάτες, κοντά στην καρδιά. Πίσω του, ο κατάσκοπος, έξαλωμένος χάμω, θέλησε να πυροβολήσει κι' έναντιόν μου, πού γρήγορος όμως έγώ, τούρριξα άνάμεσα στα φρυδιά. Δεν ένασκουήθηκα πεία.

Έγειρ' άπάνω στον Μπόμπ, πού ξεμυλούσε μέσα στό αίμα τα... Τό ηλεκτρικό φανάρι ξεφεύγοντας απ' τα χέρια του, δεν είχε σβήσει και φωτίσε τίς τελευταίες του στιγμές. Κρατούσα τό κεφάλι του άπάνω στό γόνατό μου.

—Και τώρα... άκόμα... δέ θα... μου... δώσετε... τό χέρι... σας...

Οι λυγμοί μ' έπιγιναν. Πήρα τό χέρι του Μπόμπ και τό έφερα άπάνω στην καρδιά μου. Πέθανε με μία θεία γαλήνη στή μορφή του.

Όπως έλέπετε, και στή δεύτερη συνάντησή μας, φάνηκε άνώτερος από μένα...

πώσα στό δάσος, περί' απ' τίς γραμμές μας, στή ρίζα, ένός δένδρου. Είχα περάσει μία κουραστική και άγυνη μέρα. Όπως πάντα, άδικα κυνηγούσα τόν άγνωστο κατάσκοπο. Ο ήλιος θασίλευε, όταν πρόσεξα μιάν άχτίνα του να καθρεφτίζεται άπάνω σέ κάτι γυαλιστερό, σαν μετάλλο. Χωρίς να κουνήθω απ' τή θέσι μου, διεκρίνα στην άλλη άκρη, κάπου έξοσι μέτρα μακριά, έξαλωμένον έναν Άγγλο στρατιώτη, κρυμμένον όπως κι' έγώ. Τί γύρευε έκει τέτοια ώρα;... Παρακολούθησα με προσοχή όλες του τίς κινήσεις. Κι' άποτί προς τίς έθρβικές γραμμές. Ο ήλιος όλο και γαμψώνε. Σε λίγο με σκέπασε τό σκοτάδι, μά εξακολουθούσα να παρακολουθώ τόν κρυμμένο στρατιώτη. Μου φαινόταν σαν να τον είχα ξαναείδ' κάπου αυτόν τόν άνθρωπο... Σαφικά, ή καρδιά μου άρχισε να γυπιά δυνατά κι' ένα όνομα ήρθε στα χείλη μου: Ο Μπόμπ Μπλακομής! Αυτός ήτανε! Αυτός ήτανε, κι' ένα σωρό σκέψεις με τάρσανε ολόκληρο. Όλα μου τ' άστυνομικά ένστικτά έπισησαν μέσα μου μαζί με τό παλλο μου μίσος. Έντερα, αμέσως, σχημάτισαν τήν πεποίθησι πώς αυτός ήτανε ο κατάσκοπος.

Παιτού ήσυχια, σκοτάδι. Συγκέντρωσα όλη μου τί δύναμη στα μάτια μου, και περιμένα τίς κινήσεις του Μπόμπ. Κι' αλληθεία, όταν τό σκοτάδι έγινε πυκνό, κατάλαβα πώς σερνότανε σιγά-σιγά προς τίς έθρβικές γραμμές. Τόν ακολουθούσα. Αυτή τή φορά δεν έπρεπε να μού ξεφύγω. Όταν έφτασε σ' ένα βαθύ γακκο, πού είχε άνοιξει μία οδίασ τών 280, ο κατάσκοπος διάστασε λιγάκι και κατόπιν πήδηξε μέσα. Πήδηξα κι' έγώ τότε στον πελώριο λοκκό. Έπεσα μαλακά, γιατί τό χώμα ήτανε πολύ υγρό. Έμεινα λίγες στιγμές άκίνητος. Δεν είδα κανέναν όμως, ως ότου παρατήρησα τό άνοιγμα μιας στενής διόδου. Όλα ήτανε τέλεια στασιμμένα. Ο ύπόγειος εκείνος διάδρομος είχε άνοιχτή με μεγάλη προσοχή κι' απ' τίς δυο μεριές τόν σκεπάζανε σακκία γιομάτα άμμο. Προχώρησα και δεν άργησα να διακρίνω λίγο πού πέρα τόν Μπόμπ να σέρνεται με χίλιες προφυλάξεις. Τόν ακολουθούσα χωρίς τόν παραμικρό θορύβω, όπουσι φάσιμ σ' ένα τετραγώνω ύπόγειω. Ημώνα πεία βέβαιος πώς δεν θα μού ξεφύγει... Τή στιγμή όμως, πού έόγαξα τό περιστροφή μου κι' έτοιμα ζούσου να ριχτώ άπάνω του, τον είδα να κρύβεται πίσω από ένα σακί άμμο. Κρυφτηκε κι' έγώ καλά και περιμένα τί θ' άπογινή.

Δεν περιμένα και πολύ. Κρυμμένος καλά πίσω απ' τά σακκία, έμειν' άκίνητος, σχεδόν ένα τέταρτο τίς ώρας, χωρίς ν' άκούω τίποτ' άλλο εκτός απ' τήν άνάσα του Μπόμπ, όταν άξαφνα είδα να πλησιάζη τό φάος ένος ηλεκτρικού φαναριού κι' ένα τρίτο πρόσωπο να υπαίτη στον κρυμμένα μας. Φορούσε τή γαλαζία στολή τών Γάλλων στρατιωτών και καθώς κρατούσε τό ηλεκτρικό φανάρι, γνώρισ' αμέσως τό ζυιθό κεφάλι του υπολοχαφού Λενουαρ. Τί γύρευε έκει; Δεν άργησα να τό μάθω. Με σιγούρες θιαστικές κινήσεις πήγε στον τοίχο του θαύσου, τράβηξε ένα τοδύλο και είδα τότε ένα τηλεφωνικό μηχανήματα. Τήν ίδια στιγμή τόν άκούσα να μιλάει Γερμανικά:

—Ο συνταγματάρχης φόν Νταλλίγγι από τίλέφωνο: Έδώ, λοχαγός φόν Κρόζμαν. Έχω νέα για σας, κ. συνταγματάρχη. Τρεις νέες Άγγλικές πυροβολαρχίες νότια και νοτιοδυτικά 66 και 48. Η παλαιά όυτική πυροβολαρχία μετακινήθηκε βορειοδυτικά 24. Θα ξανάρθω αύριο.

Ο κατάσκοπος ξανάθαλα τό τοδύλο στή θέσι του, όταν ξαφικά μ' ένα πήδημα, ο Μπόμπ Μπλακομής ρίχτηκε άπάνω του, και τούδωσε μία στό κεφάλι με τόν υποκόπανο του περιστροφου του. Ο Πρώσος κυλίστηκε στα πόδια του. Τότε ο Μπόμπ πήρε από χάμω κι' άναψε τό φανάρι. Καθώς με είδε να προχωρώ, σήκωσε τό περιστροφή του και άπάνω μου. Δεν άργησε όμως να με άναγνώριση:

—Ο κ. Χάιτορ! φώναξε με τή γνώριμη φωνή του. Αυτή τή φορά, κ. λοχία, θριακούμαστε ευτυχώς στο ίδιο χαρακάωμα. Κ' επειδή σώπαινα, εξακολουθήσε:

—Γιατί, φαντάζομαι, πώς κι' οί δύο μας κυνηγούσαμε τό ίδιο άγριογούρουνο. Είνε τώρα μία δομοιά πού τόν μισήθηκα... Δεν μπορούσα άκόμα ν' άνοιξώ τό στόμα μου. Όλ' αυτά μού φαινότουσαν άπίστευτα.

—Πρέπει να ξέρετε, κ. λοχία, πώς έγινα πεία άλλος άνθρωπος, εξακολουθούσε ο Μπόμπ. Όπως έλέπετε, διαθέτω τίς μικρές μου δυνάμεις για τό καλό τής Πατρίδας μας.

Διάστασε λιγάκι... —Θέλετε να μού δώσετε τό χέρι σας; είπε κι' άπλωσε τό χέρι του.

Δεν τό πήρα και τ' άφησε να πέση μ' ένα στεναγμό. Χαμήλωσε τά μάτια.

—Μπορείτε να με διατάξετε, είπε με πικρία. Θα κάνω ό,τι μού πητε. —Εκείνη τή στιγμή άκούστη-

